

fast paa det modsatte Terrain, at der inet Haab er om at kunne drive os ud deraf. Dersom der altsaa skulde være Noget, der kunde bringe mig til at foreslaae Folkethinget at gaae ind paa Behandlingen af denne Sag, saa skulde det blot være det, at vi derved kunde besætte Terrainet saaledes, at Jungsomhelst kunde haabe at trænge os ud deraf. Giv vi vor Fjende — jeg mener hermed ikke noget Ondt; det er kun et Udtryk, der er hentet fra Krigssproget — Leilighed til at vinde de beherskende Punkter, før vi komme ud paa Bataillepladsen med ham, saa er Bataillen allerede halv tabt; det er det, vi maae gøre os Rede for, og en Bataille maae vi faae, isald 1847 skal beherske os endnu i 1855. Vi maae husse paa, at vi ikke alene af vor egen Drift maae søle os forpligtede dertil, men at vor Grundlov paabyder os det, thi den har sat et Skillerum mellem Begrebet fra 1847 om Laugs- og Corporationsvæsen o. s. v. og Begrebet derom fra 1855, og den Skillevæg maae vi ikke lade os fralisse, den maae vi engang kæmpe for. Vi have jo i den seneste Tid seet, at naar vi kæmpe for vore høieste Interesser, for Valgvæsenet o. s. v., saa blive vi slaaede, men vi maae ikke lade os forbløffe deraf, vi skulle kæmpe igjen, og netop med de Samme, thi det er de samme Personer, de samme Interesser, de samme Anskuelser, som forsvare den Anskuelse, der ligger i Forslagene fra 1847. Vi ere forpligtede til at forsvare andre Anskuelser, vi bør og skulle forsvare dem, og derfor, siger jeg, er det for mig endnu overordentlig tvivlsomt, om dog ikke det Rette er, ved Behandlingen af denne Lov — ikke at bringe den til endelig Afgjørelse, men blot, om det skulde være, at skaffe en Betænkning tilveie over den, for at vi itide kunne blive enige med os selv, samle Kræfterne om visse Anskuelser og besætte Terrainet saaledes, at det bliver næsten haabløst at begynde Kampen med os. Jeg overlader til det ærede Folkething, hvad det anseer for det Retteste, om det vil behandle dette Forslag, som et Middel til at foretage sig noget af den Art, eller om det hellere vil slippe det af sine Hænder, i god Tro og i det Haab, at vi ville faae Noget fra Ministeriets Side, der kan svare til vore Duffer. Jeg skal

ingen Mistro lægge i Bægtkaalen, jeg skal finde mig fuldkommen tilfredsstillet, hvilken Afgjørelse man end kommer til, thi det er min fulde Overbevisning, at, naar Regjeringen gjør et Skridt som det, den har gjort i denne Sag, saa er det Uret af nogen enkelt Forslagsstiller at forsøge at trænge sine Forslag igjennem.

Indenrigsministeren: Jeg maa for mit Vedkommende anbefale denne Sag til Thinget, dersom det forøvrigt kan vinde Tid til at beskæftige sig med det foreliggende Forslag. Jeg skal ganske kort berøre Hovedpunkterne med Hensyn til hvilke det, forinden jeg, der i 1847 ikke havde med Næringsagerne at gøre, skrider til det betydelige Arbejde, som jeg vil forsøge, er ønskeligt for mig at kunne erfare Thingets Mening, og navnlig erfare, om man slutter sig til den Udstrækning af Friheden, som her er bragt paa Bane. Et af de Punkter, hvorom der uidentvilt vil være deelte Meninger, er Spørgsmaalet om Høkerhandlens Indflydelse paa Brændevinsudsalget overalt i Landet. Jeg vil slet ikke indlade mig paa dette Spørgsmaals Realitet, men det er et Spørgsmaal, som har beskæftiget Folk meget her i Landet, og modtaget meget forffjellige Svar. Hvad Apothekerne angaaer, er det et Spørgsmaal, om en saa ganske overordentlig Forringelse af de nuværende Apothekers Værd virkelig uden videre kan stee ved en Lov uden Erstatning, navnlig ligeoverfor de enkelte reelle Privilegier, og om i det Hele en saadan Udskykning af Apothekernæringen, som deraf maatte følge, kan ansees tilraadelig. Jeg skal ikke heller her afgjøre, om det er tilraadeligt eller ikke, men det kunde dog være, man kom til den Anskuelse, at man derved krænkede Rettigheder, der stod lige med dem, man ellers har agtet. Hvad angaaer Handel med brugte Sager er det jo, som bekendt, et Hovedspørgsmaal, om ikke denne Handel, især naar den skal drives paa affides Steder, og under alle mulige Forhold, medfører en Fare for den almene Sikkerhed, og om den ikke bliver, eller meget let kan blive et Skjul for Tyvshandelen og Tyvendes Utroskab. Hvad endelig angaaer Rjøbmands-